

การวิเคราะห์ภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา

AN ANALYSIS OF BIOGRAPHICAL FILMS OF THE IMPORTANT FIGURE IN BUDDHISM

พระวุฒิไกร นิลดาศรี และ ฉลองรัฐ เหมอมาลย์ชลมารค

Phra Wutthikrai Nildasri and Chalongrat Chermanchonlamark

วิทยาลัยนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

College of Communication Arts, Rangsit University

E-mail : toeykab1992@hotmail.com

Received 30 May 2024; Revised 21 June 2024; Accepted 12 March 2025.

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเล่าเรื่องในภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา “ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ (2015)” และ ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สิ้นชีพิตักษัย (2016) โดยใช้ระเบียบวิธีเชิงคุณภาพ ผ่านการวิเคราะห์ด้วยบท ผลการศึกษาวิจัยพบว่า 1) การเล่าเรื่อง มีลำดับการพัฒนาเรื่อง แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน คือ การเริ่มเรื่อง, การพัฒนาเหตุการณ์, ภาวะวิกฤต, การผ่านพ้นภาวะวิกฤต และการยุติเรื่องราว 2) แก่นความคิด คือ ความรักที่บริสุทธิ์ของครอบครัว, สัจธรรมความรักของหนุ่มสาว, อนิจจัง ความไม่เที่ยงแท้, ความเชื่อ ความศรัทธาในพระพุทธศาสนา และความเป็นครู 3) ตัวละคร ใช้ตัวละครหลักในการดำเนินเรื่องได้แก่ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังษี โดยมีตัวละครรองมีบทบาทเสริมในการดำเนินเรื่อง 4) ความขัดแย้ง มีการนำเสนอความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับบุคคลเป็นหลัก 5) มุมมองการเล่าเรื่อง ใช้มุมมองการเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง 6) ฉากในภาพยนตร์ประกอบด้วยฉากที่เป็นธรรมชาติ ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ และฉากที่เป็นดำเนินชีวิตของตัวละคร

คำสำคัญ : ภาพยนตร์; ชีวประวัติบุคคล; พระพุทธศาสนา

Abstract

The objective of “An Analysis of Biographical Films of The Important Figure in Buddhism” aimed to investigate the narrative strategies used in the biographical film of important Buddhist figures in the “Krua Toh the Immortal Monk of Rattanakosin”. The study was conducted through textual analysis based on qualitative methodology. The research results found that: 1) In terms of plot, five stages were found as follows: exposition, rising

action, climax, falling action, and ending 2) In term of theme, that used the pure love of family, the truth of love, impermanence, believe and faith in Buddhism, and teacher spirituality. 3) In term of character, the main characters and the subordinate characters were found. 4) In terms of conflict, it was found conflict between person and person. 5) In terms of point of view, that used the objective narrator. And 6) In terms of scene, it was found that most scenes were mainly associated with nature, artificial, and characters' ways of living.

Keywords: Movies, Biography, Buddhism

บทนำ

ภาพยนตร์เป็นศิลปะ (Art) เป็นวัฒนธรรม (Culture) และเป็นสื่อสารมวลชน (Mass Communication) ในรูปแบบของสื่อมวลชน (Mass Media) อย่างหนึ่ง ซึ่งมีบทบาทในการสื่อสาร หรือนำสาร (Message) อันได้แก่ ข้อมูลเรื่องราว ความรู้ ความหมาย ความคิด ตลอดจนอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ไปสู่ผู้ชม ภาพยนตร์สามารถสื่อสาร เข้าถึง และทำความเข้าใจกับผู้คนได้ทุกเพศ ทุกวัย ทุกชาติทุกภาษา ทุกชนชั้นของสังคมและทุกวัฒนธรรมได้ แม้แต่กระทั่งคนที่อ่านหนังสือไม่ออก หรือมีความแตกต่างกันทางเชื้อชาติ ภาษา หรือวัฒนธรรม ก็สามารถเข้าใจเรื่องราว ความหมาย และซึมซับเอาอารมณ์และความรู้สึกที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์ได้ ด้วยภาพยนตร์นั้นสื่อสารหรือสื่อความหมายเป็นภาษาสากล โดยใช้ภาพ (Image) และเสียง (Sound) เป็นหลัก (นิพนธ์ คุณารักษ์, 2552) ภาพยนตร์เปรียบเสมือนตัวสารอันเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสื่อสาร ฉะนั้นบุคคลต้องทำความเข้าใจกับตัวสารเป็นสำคัญ ซึ่งความเข้าใจนั้นจะครอบคลุมไปถึงลักษณะโครงสร้างภายในของตัวสาร วิธีการทำความเข้าใจเช่นนี้ทำให้เกิดความหมายและความสำคัญระหว่างตัวสารกับวัฒนธรรมในลักษณะที่เป็นองค์รวม (นริสรา เต็มชัยธนาโชติ, 2561)

การเล่าเรื่องเป็นศาสตร์ที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน เพราะการเล่าเรื่อง ไม่ใช่แค่เรื่องของภาษาเพื่อสื่อสารเท่านั้น แต่การเล่าเรื่องกระทำผ่านภาษา ซึ่งเป็นที่สถิตของอุดมการณ์ ค่านิยม มายาคติชุดต่าง ๆ ในการประกอบสร้าง ความรู้และความจริง การเล่าเรื่องมีอำนาจในการสร้างการรับรู้ของมนุษย์ที่มีต่อตนเอง โลก และความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับโลก ความสำคัญในการศึกษา เรื่องเล่านี้เป็นดังที่ วอลเตอร์ อาร์, ฟิชเชอร์ (Walter R. Fisher, 1987) อธิบายถึง กระบวนทัศน์การเล่าเรื่อง ซึ่งเป็นแนวคิดที่ทำให้ผู้คนหันมาให้ความสำคัญ การเล่าเรื่องในฐานะของกระบวนทัศน์นี้ถือว่า มนุษย์ทุกคนคือผู้เล่าเรื่อง (Storytellers) ธรรมชาติของมนุษย์คือสิ่งมีชีวิตแห่งการเล่าเรื่อง การตัดสินใจหรือการสื่อสาร ของมนุษย์ก็ล้วนตั้งอยู่บนเหตุผลดี ๆ (Fisher, 1987) และเหตุผลดี ๆ เหล่านี้ อยู่ในเรื่องเล่าต่าง ๆ ที่อยู่ล้อมรอบตัวมนุษย์นั่นเอง ซึ่งอยู่ในรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งภาพยนตร์ ประวัติศาสตร์ แบบเรียน ละคร นิยาย เรื่องสั้น หนังสือ ข่าว ฯลฯ (ขจิตขวัณ กิจวิสาละ, 2564)

การศึกษาชีวประวัติและผลงานของบุคคลสำคัญนั้น ล้วนมีความสำคัญยิ่ง แต่ละท่านได้สร้างคุณงามความดีไว้มากมายให้เป็นมรดกตกทอดแก่อนุชนรุ่นหลังได้รับรู้ และนำไปประพฤติปฏิบัติให้เกิดการสอรับกับ

สถานการณ์บ้านเมืองในปัจจุบัน ชีวิตของบุคคลหนึ่งเปรียบเสมือนห้องสมุดชีวิตขนาดใหญ่ที่เก็บเรื่องราวต่าง ๆ ไว้มากมาย บุคคลที่อยู่ต่างยุคต่างสมัยก็มีเรื่องราวในวิถีชีวิตที่แตกต่างกัน ซึ่งประสบการณ์ชีวิตเหล่านี้ มีคุณค่าและประโยชน์กับผู้ที่ได้มาศึกษาในภายหลังเป็นอย่างมาก ชีวิตประวัติของบุคคลสำคัญจึงมีคุณค่ามากเพราะผู้ที่ศึกษาจะได้รับทั้งความรู้แรงบันดาลใจ แนวคิดใหม่ ๆ สำหรับนำมาปรับใช้ในการดำเนินชีวิตของตนเอง นอกจากนี้ ภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญยังเป็นงานบันเทิงชีวิตที่สะท้อนสังคม วัฒนธรรม ประเพณีไทยในยุคสมัยนั้น ๆ อีกด้วย (สมศรี สุกุมลันท์, 2541)

สิ่งที่ทำให้ศาสนาพุทธยังคงอยู่ในสังคมนั้น ไม่ใช่แค่การเผยแพร่ศาสนาผ่านทางพระสงฆ์หรือผู้ที่ปฏิบัติตามหลักคำสอนอย่างเลื่อมใสแล้วเท่านั้น แต่รวมถึงการเผยแพร่ศาสนาโดยใช้สื่อสมัยใหม่อย่างภาพยนตร์เป็นตัวช่วยในการเผยแพร่ เพราะ ในปัจจุบันสื่อภาพยนตร์เป็นสื่อสมัยใหม่ที่สามารถเข้าถึงมนุษย์ได้ง่าย อีกทั้งมนุษย์ยังสามารถเลือกบริโภคได้เองโดยไม่ถูกยึดเยียดแบบการชมสื่อโทรทัศน์ ทำให้ผู้รับชมสื่อภาพยนตร์นั้นได้รับประโยชน์โดยตรงจากการเลือกบริโภคภาพยนตร์ตามรสนิยมที่ตนเองสนใจ ดังนั้นเนื้อหาสาระที่สอดแทรกอยู่ในภาพยนตร์จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการนำเสนอต่อผู้รับชมให้ได้ประโยชน์ตามจุดมุ่งหมายได้อย่างสูงสุด ทั้งนี้การสร้างสื่อภาพยนตร์ให้ดีขึ้นนั้นจะต้องอาศัยความชำนาญของผู้สร้างและผู้เขียนบทซึ่งต้องมีความรู้ความสามารถและกลวิธีที่จะสื่อถึงประเด็นสำคัญผ่าน ทางการเล่าเรื่องจากภาพยนตร์ โดยผู้รับชมจะได้รับสารนั้นจากการตีความซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้และเข้าใจเนื้อหาผ่านบทบาทของภาพยนตร์ได้อย่างแท้จริง (กชกร คันยุไร, 2559)

“ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์” และ “ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สิ้นชีพิตักษัย” เป็นภาพยนตร์ที่ทรงคุณค่าสำหรับวงการพุทธศาสนา โดยเป็นภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นจากตำนานประวัติท่านเจ้าประคุณ สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสีพระอรียะสงฆ์ที่มหาชนชาวพุทธทั้งแผ่นดินให้ความเคารพ กราบ ไหว้บูชา ทั้งเจ้าประคุณสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร ยังเป็นผู้แปลพระคาถาชินบัญชร ซึ่งเดิมนั้นเป็นภาษาสิงหลที่จารไว้ในแผ่นลานทองให้เป็นภาษาบาลี เพื่อง่ายและสะดวกต่อการสวดมนต์ พระคาถาชินบัญชร ที่ได้รับการยอมรับและยกย่องว่าเป็นพระคาถาที่ทรงพลานุภาพยิ่งนัก อันจะเป็นการร่วมสนับสนุน และส่งเสริมพระพุทธศาสนา เป็นภาพยนตร์ที่นำเสนอจิตวิญญาณไทยและวิถีไทย อันเป็นสิ่งที่สมควรอนุรักษ์และป่าวประกาศให้ชาวโลกได้รับรู้ อย่างภาคภูมิใจ โดยสอดแทรกเอาไว้อย่างแนบเนียนในแต่ละฉาก การบวชเรียน, การแต่งงาน, การทำขวัญทารกแรกเกิด, การทำบุญตักบาตร, การเข้าเรือนหอ รวมถึงเนื้อหาที่เชิดชูสถาบันครอบครัว นำเสนอความรักของพ่อกับลูกผ่านเรื่องราวชีวิต นำเสนอสัจธรรมความรักของหนุ่มสาว อันเป็นสัจธรรมที่ใช้ได้จริงตลอดกาล (Majorcineplex, 2015)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์ภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา โดยการศึกษาวิเคราะห์ภาพยนตร์เรื่อง “ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์” เนื่องจากภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพถ่ายชีวิตประวัติของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี ซึ่งเป็นบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องทางพระพุทธศาสนา เพื่อศึกษาการเล่าเรื่องที่ใช้ในภาพยนตร์ และนำผลที่ได้จากการศึกษานี้ ไปประยุกต์ใช้ในการสร้างสรรค์สื่อแนวชีวประวัติบุคคลสำคัญที่เกี่ยวข้องทางพระพุทธศาสนา และเป็นประโยชน์แก่แวดวงวิชาการด้านภาพยนตร์ และวงการพุทธศาสนาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อวิเคราะห์การเล่าเรื่องในภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา “ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ (2015)” และ “ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สันชีพิทักษ์ (2016)”

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับการเล่าเรื่อง (Narration)

Lucaites and Condit (1985 อ้างถึงใน ฉลองรัตน์ ทิพย์พินาน, 2539) ให้ความหมายการเล่า เรื่องไว้ว่า การเล่าเรื่องช่วยให้มนุษย์เข้าใจเรื่องราวต่างๆ การเล่าเรื่องถูกนำมาใช้ในการอธิบายโดยไม่จำกัดรูปแบบและไม่จำกัดประเภทของสื่อ ไม่ว่าจะเป็นนวนิยาย ละครโทรทัศน์ ปาถกฐา โฆษณา การเทศน์ การรายงานข่าว รวมทั้งการพูดคุยกันในชีวิตประจำวัน

นพพร ประชากุล (2552) ได้นิยามความหมายของคำว่า “เรื่องเล่า” (Narrative) โดย สรุปจากแนวคิดเรื่องมายาคติของ Barths (1967 อ้างถึงใน นพพร ประชากุล, 2552) ไว้ว่า เรื่องเล่า หมายถึง การนำเสนอเหตุการณ์ชุดหนึ่งที่มีกระบวนการเปลี่ยนแปลงจากสถานการณ์เริ่มต้นจนถึงสถานการณ์ตอนจบโดยอิงตามการกระทำของตัวละครในกรอบของสถานที่และเวลา (ตัวอย่างของเรื่องเล่าได้แก่ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย)

องค์ประกอบของการเล่าเรื่อง ประกอบด้วย 1) โครงเรื่อง (Plot) 2) แก่นความคิด (Theme) 3) ตัวละคร (Character) 4) ฉาก (Setting) 5) สัญลักษณ์พิเศษ (Symbol) 6) ขั้วขัดแย้ง (Conflict) 7) มุมมองการเล่าเรื่อง (Point of View)

แนวคิดการเขียนบทภาพยนตร์

ภาพยนตร์ที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่จะมีความหลากหลายในการเล่าเรื่อง จึงต้องอาศัยความคิดสร้างสรรค์ในการสร้างบทภาพยนตร์ที่ประทับใจคนดู สามารถนำมาพูดคุยกันระหว่างผู้ที่ได้ชมภาพยนตร์ บทหนังที่ดีจึงหมายถึงการเล่าเรื่องที่คุ้มค่าต่อการติดตามและเป็นสิ่งที่คนอยากรู้อยากเห็น (McKee, 1997) ซึ่งการเขียนบทภาพยนตร์ (Screen Play) มีองค์ประกอบดังนี้

1) เรื่อง (Story) หมายถึง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยมีจุดเริ่มต้นและดำเนินไปสู่จุดสิ้นสุดสิ่ง สำคัญ คือ ปมความขัดแย้ง (Conflict) ที่ก่อให้เกิดการกระทำที่ส่งผลให้เกิดเป็นเรื่องราว

2) แนวความคิด (Concept) เรื่องที่จะนำเสนอมีแนวความคิด (Idea) อะไรที่จะสื่อให้ผู้ชม รับรู้ เนิงรูปธรรม

3) แก่นเรื่อง (Theme) คือประเด็นเนื้อหาสำคัญหรือแกนหลักของเรื่อง ที่จะนำเสนอคล้าย เป็นข้อคิดหรือคำสอน บางครั้งอาจเป็นเชิงนามธรรม

4) เรื่องย่อ (Plot) เป็นจุดเริ่มต้นของภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่คิดขึ้นมาใหม่ เป็น เหตุการณ์ ที่ต้องมีความน่าสนใจและมีใจความสำคัญที่ชัดเจน

5) โครงเรื่อง (Treatment) บทภาพยนตร์แบบโครงร่าง บรรยายรายละเอียดที่เกิดขึ้นในแต่ ละ ฉาก ภาพยนตร์เพื่อเป็นการกำหนดทิศทางของเรื่อง

6) ตัวละคร (Character) มีหน้าที่ดำเนินเหตุการณ์ในเรื่อง ตัวละครอาจเป็นคน สัตว์ สิ่ง ของ หรือ เป็นนามธรรมไม่มีตัวตนก็ได้ การสร้างตัวละครขึ้นมาต้องคำนึงถึงที่มาที่ไป บุคลิกนิสัย ความต้อง การอัน ก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ ตัวละครแบ่งออกเป็นตัวละครหลักหรือตัวแสดงนำ และตัวแสดงสม ทบ ทุกตัวละคร จะส่งผลต่อเหตุการณ์ต่างๆ มากน้อยตามแต่บทบาท

7) บทสนทนา (Dialogue) เป็นถ้อยคำที่กำหนดให้แต่ละตัวละครได้ใช้แสดงโต้ตอบกันใช้ บอกถึง อารมณ์ในการดำเนินเรื่องและสื่อสารกับผู้ชม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รัฐภูมิ มะลิซ้อน (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์การเล่าเรื่อง และการใช้ภาษาภาพยนตร์ของ พิง ลำพระเพลิง ผลจากการศึกษาพบว่า ภาพยนตร์มีลักษณะวิธีการเล่าเรื่องดังนี้ 1) แก่นความคิด ส่วนใหญ่ เน้น สื่อสารว่า ชีวิตยังมีความหวังและมนุษย์ไม่ควรยอมพ่ายแพ้ 2) ความขัดแย้ง มักเกี่ยวข้องกับ เรื่องราวความรัก ของคู่รัก หรือคู่สามีภรรยา 3) ตัวละคร พบได้ใน 2 ลักษณะ คือ ตัวละครผู้กระทำ และตัวละครประเภท ผู้ถูกกระทำ 4) ฉาก พบว่ามี 2 ชนิด คือ ฉากธรรมชาติ และฉากประดิษฐ์ 5) โครงเรื่อง ส่วนใหญ่จะมีลักษณะ เป็น โครงเรื่องแบบไม่เรียงลำดับเหตุการณ์ 6) มุมมองการเล่า เรื่อง จะพบได้ 2 ลักษณะคือ การเล่าเรื่องจาก จุดยืนที่เป็นกลาง และการเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน 7) สัญลักษณ์พิเศษ พบว่าภาพยนตร์ทั้งหมดมักใช้สัญลักษณ์ พิเศษเพื่อสื่อถึงพลังแห่งความรัก และพลัง ศรัทธาในความฝันของตัวละคร และ 8) การสร้างอารมณ์ขึ้น พบว่า มี 3 ลักษณะคือ ตลกล้อเลียน ตลกเจ็บตัว และตลกแบบไร้เดียงสา

ณัฐปคัลภ์ อัครภูริณาคินทร์ (2563) ได้ศึกษาเรื่อง กลวิธีการเล่าเรื่อง และการใช้ภาษาภาพยนตร์ใน ภาพยนตร์ที่กำลังกำกับโดยหม่อมหลวงพันธุ์เทวนพ เทวกุล ผลจากการศึกษาพบว่า ภาพยนตร์ที่กำลังกำกับโดย หม่อมหลวงพันธุ์เทวนพ เทวกุล มีกลวิธีการ เล่าเรื่อง ดังนี้ 1) โครงเรื่อง พบว่ามีการลำดับเหตุการณ์เป็น 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเริ่มเรื่อง การ พัฒนาเหตุการณ์ ภาวะวิกฤต ภาวะคลี่คลาย และการจบเรื่อง โดยการจบ เรื่องมี 4 แบบ คือ การจบ เรื่องด้วยความสุข การจบแบบโศกนาฏกรรม การจบแบบสมจริงในชีวิต และการจบ แบบหักมุม 2) ความขัดแย้ง พบว่ามีความขัดแย้ง 3 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับสังคม ความ ขัดแย้งระหว่างบุคคลกับบุคคล และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร 3) ตัวละคร พบว่ามี 2 ประเภท คือ ตัวละครประเภทผู้กระทำ และตัวละครประเภทผู้ถูกกระทำ 4) แก่นความคิด พบว่า ภาพยนตร์ส่วนใหญ่มีการ นำเสนอแก่นความคิดเรื่องการทำความดีก็ย่อมได้ดี 5) ฉาก พบว่ามักมีการใช้ฉากที่เป็นธรรมชาติ และฉากที่ เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร 6) มุมมองในการเล่าเรื่อง พบว่า มักมีการใช้ใน 2 ลักษณะ ได้แก่ การเล่าเรื่อง แบบบุคคลที่หนึ่ง และการเล่าเรื่องจากมุมมองบุคคลที่สาม

ประจักษ์ วรศรีแก้ว (2564) ได้ศึกษาเรื่อง การเล่าเรื่องและภาษาภาพยนตร์ในภาพยนตร์ปาล์ม ทองคำในปี ค.ศ. 2010-2019 ผลวิจัยพบว่า ภาพยนตร์มีการใช้การเล่าเรื่องดังนี้ 1) โครงเรื่อง ประกอบด้วย การเริ่มเรื่อง โดยเผยให้เห็นความเป็นอยู่ของตัวละคร, การพัฒนาเหตุการณ์ มีการให้ตัวละครได้พบกับปัญหา, ภาวะวิกฤต คือการทำให้ตัวละครต้องตัดสินใจในการกระทำของตนเอง, ภาวะคลี่คลาย คือการให้ตัว ละครได้

พบกับผลกระทบของปัญหาที่ตนเองก่อ, และการจบเรื่องราว พบว่า มีการจบแบบปลายปิด เป็นหลัก 2) แก่นความคิด พบว่ามีการใช้แก่นความคิดเกี่ยวกับชีวิตและธรรมชาติของมนุษย์ 3) ความขัดแย้ง พบว่ามีการใช้ความขัดแย้งภายในจิตใจเป็นหลัก 4) ตัวละคร มีการใช้ตัวละครกลมเป็น หลัก 5) ฉาก มีการใช้ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร และ 6) สัญลักษณ์ พบว่าใช้สัญลักษณ์ ทางภาพเพื่อสื่อความหมายพิเศษ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดระเบียบวิธีวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเล่าเรื่องในภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา “ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์” และ ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สันชีพิทักษ์” โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ดัตวบท (Textual Analysis) ภายใต้กรอบแนวคิดทฤษฎี โครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา “ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์”

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบการวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง (นุจรินทร์ จีรรัตนบรรพต, 2563) มีประเด็นการวิเคราะห์ทั้งหมด 6 ข้อ ได้แก่ 1) โครงเรื่อง (Plot) 2) แก่นความคิด (Theme) 3) ตัวละคร (Character) 4) ความขัดแย้ง (Conflict) 5) มุมมอง หรือ จุดยืนในการเล่าเรื่อง (Point of view) และ 6) ฉาก (Setting)

ผลการวิจัย

ผลงานวิจัยวิเคราะห์โครงสร้างการเล่าเรื่อง สามารถสรุปได้ดังนี้

5.1 โครงเรื่อง (Plot) การวางโครงเรื่องมี 5 ขั้นตอน ดังนี้

(1) การเริ่มเรื่อง (Exposition) ใช้วิธีการเริ่มต้นเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์จากตัวละครหลัก โดยการย้อนอดีตเรื่องราวเพื่อกำหนดที่มาของตัวละคร เริ่มตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจฉิมวัย

(2) การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) ใช้วิธีการเล่าเรื่องที่ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย ทำให้เห็นพัฒนาการของตัวละคร และไม่ทิ้งประเด็นสำคัญที่ปูมาตั้งแต่ต้นเรื่อง โดยจะใช้ตัวละครหลักเป็นตัวดำเนินเรื่อง เพื่อพัฒนาเหตุการณ์

(3) ภาวะวิกฤต (Climax) ใช้วิธีการดำเนินเรื่องราวมาถึงภาวะวิกฤต เพื่อดำเนินไปสู่การแก้ไขปัญหา โดยการใส่สินของตัวละครอย่างแม่ละมุด โยมยาย พ่อผล ซึ่งเป็นคนในครอบครัวที่จะสร้างผลกระทบต่อจิตใจของตัวละครหลัก หรือในภาคสันชีพิทักษ์ ที่มีลำดับการเล่าเรื่องช่วงภาวะวิกฤติ เป็นช่วงการออกธุดงค์ ทำให้ตัวละครหลักจะต้องฝ่าฟันอุปสรรคมากมาย

(4) การผ่านพ้นภาวะวิกฤต (Falling Action) ใช้วิธีการเล่าเรื่องถึงการแก้ไขปัญหา หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยปมปัญหาต่าง ๆ ที่ได้ผูกเอาไว้จะถูกคลี่คลายเรื่องราวโดยตัวละครหลักได้เข้ารับการอุปสมบทเป็นพระภิกษุสงฆ์ในที่สุด ในภาคแรก และภาคสันชีพิทักษ์ ที่ได้ค้นพบพระคาถาชินบัญชร ซึ่งการผ่านพ้นภาวะวิกฤตของเรื่อง จะเป็นการเล่าเรื่องเพื่อนำไปสู่การยุติเรื่องราว

(5) การยุติเรื่องราว (Ending) ใช้วิธีการจบเรื่องราวแบบสันติสุข (Happy Ending) โดยเรื่องราวได้รับการถูกคลี่คลาย ตัวละครในเรื่องสามารถผ่านพ้นอุปสรรคปัญหาไปได้อย่างในภาคแรกที่จบด้วยการค้นพบคัมภีร์เก่าจากลังกาวงศ์ และในภาคสิ้นชีพิตักษัยที่จบด้วยเรื่องราวหลังจากค้นพบพระคาถาชินบัญชรที่พุทธศาสนิกชนรุ่นหลังยังคงเลื่อมใสศรัทธาจนถึงปัจจุบัน

5.2 แก่นความคิด (Theme) ภาพยนตร์ที่นำมาศึกษา ทั้ง 2 เรื่อง ขวัญโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ (2015) และ ขวัญโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สิ้นชีพิตักษัย (2016) เป็นเรื่องราวที่เล่าถึงชีวประวัติของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังษี ซึ่งการดำเนินเรื่องมีความต่อเนื่องกัน จึงมีแก่นความคิดที่เหมือนกัน พบว่าแก่นหลักของเรื่องมีดังนี้

(1) ความรักที่บริสุทธิ์ของครอบครัว อันเป็นแรงผลักดันที่ช่วยให้ตัวละครเติบโตมาอย่างดี ทั้งการเสียสละ การให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่ ความรักอย่างไม่มีเงื่อนไข ความรักและเชิดชูบูชา

(2) สัจธรรมความรักของหนุ่มสาว ที่โตมีรัก ที่นั่นมีทุกข์ หากมีความรักจะต้องเจอกับความทุกข์ เป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งสามารถเผชิญได้หลายรูปแบบ อย่างความทุกข์เพราะกลัวสิ้นรัก ทุกข์เพราะเขาไม่รัก ซึ่งสะท้อนถึงสัจธรรมความรักได้เป็นอย่างดี

(3) อนิจจัง ความไม่เที่ยงแท้ มีการสอดแทรกเรื่องราวอนิจจัง ความไม่เที่ยงแท้ของสังขาร ตลอดเรื่องตั้งแต่ภาคแรกถึงปัจฉิมวัย เนื่องจากการเล่าเรื่องราวชีวิตตั้งแต่วัยเด็กถึงช่วงสุดท้ายของชีวิต ทำให้มีเหตุการณ์ที่มีตัวละครค่อย ๆ จากไปเรื่อย ๆ โดยได้สอดแทรกแนวคิดที่ว่าไม่มีใครหลีกเลี่ยงความตายได้ แม้กระทั่งเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน

(4) ความเชื่อ ความศรัทธาในพระพุทธศาสนา มีการสอดแทรกเรื่องราวความเชื่อ ความศรัทธาในพระพุทธศาสนา ตลอดทั้งเรื่อง เนื่องจากการเป็นภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา

(5) ความเป็นครู ซึ่งคอยชี้แนะให้ศิษย์ไปในแนวทางที่ถูกที่ควร ในเรื่องตัวละครหลักได้รับการอบรมสั่งสอนจากครูบาอาจารย์หลายท่าน ทำให้เป็นผู้ที่มีปัญญาและนำความรู้ที่ได้ไปช่วยชี้ทางสว่างให้แก่ผู้อื่นต่อไป

5.3 ตัวละคร (Character) ภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่อง ขวัญโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ (2015) และ ขวัญโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สิ้นชีพิตักษัย (2016) เป็นเรื่องราวที่เล่าถึงชีวประวัติของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังษี ซึ่งการดำเนินเรื่องมีความต่อเนื่องกัน โดยใช้ตัวละครเดียวกัน ซึ่งตัวละครหลักของเรื่อง จะมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง ได้แก่ โต/ขวัญโต แม่ละมุด พัด ตัวละครรองซึ่งเป็นตัวละครที่จะส่งผลกระทบต่อตัวละครหลัก ได้แก่ สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมหลวงอิศรสุนทร/มหาบพิตร พ่อผล ช้อย มาลัย หลวงตาแก้ว และขวัญตาแสง

5.4 ความขัดแย้ง (Conflict) จากการศึกษาภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่อง ขวัญโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ (2015) และ ขวัญโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สิ้นชีพิตักษัย (2016) พบว่า มีประเด็นเรื่องความขัดแย้ง ที่เกิดขึ้นในกระบวนการเล่าเรื่อง คือ ความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับบุคคล ซึ่งความขัดแย้งเหล่านี้ท้ายที่สุดจะยุติลงด้วยธรรมะ อันเป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำสู่ความดีงามของจิตใจ

5.5 มุมมอง หรือ จุดยืนในการเล่าเรื่อง (Point of view) ภาพยนตร์เรื่อง ขวัญโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ (2015) และ ขวัญโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สิ้นชีพิตักษัย (2016) มีการเล่าเรื่องทั้งหมดผ่านใน

มุมมองการเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective Narrator) ซึ่งเป็นรูปแบบที่นิยมใช้ในภาพยนตร์สารคดี ทำให้คนดูได้ติดตามเรื่องราวชีวิตของตัวละครหลักผ่านมุมมองของคนนอกที่สังเกตเหตุการณ์อย่างเป็นกลาง โดยเริ่มตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุณัย

5.6 ฉาก (Setting) จากการศึกษาภาพยนตร์ทั้ง 2 เรื่อง ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ (2015) และ ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สันชีพิทักษ์ (2016) มีรายละเอียดของฉากดังต่อไปนี้

(1) ฉากที่เป็นธรรมชาติ ในภาพยนตร์เรื่องนี้ส่วนใหญ่จะปรากฏในช่วงที่ขรัวโตออกธุดงค์ จะเป็นฉากตามป่าเขาลำเนาไพร สัตว์ป่า และมีฉากแม่น้ำลำคลองในช่วงตอนต้นของเรื่องที่แสดงถึงวิถีชีวิตความอยู่ของคนในสมัยโบราณที่สัญจรทางน้ำ

(2) ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ในภาพยนตร์เรื่องนี้จะเป็นฉากที่อยู่ในบ้านเรือน ศาลา วัด หรือในบางฉากที่อยู่บนเรือ

(3) ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละครในภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะเป็นฉากตามบ้านเรือนและวัด เป็นการเล่าเรื่องการเดินทางประจำวันของตัวละคร ซึ่งสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของคนในยุคนั้น

อภิปรายผลการวิจัย

ภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา เรื่อง “ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์” และ ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สันชีพิทักษ์” เป็นภาพยนตร์อันทรงคุณค่าที่ถ่ายทอดเรื่องราวชีวิตของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังษี วัดระฆังโฆสิตาราม ธนบุรี พระเกจิอาจารย์ผู้ค้นพบพระคาถาชินบัญชร สอดแทรกธรรมะ คติสอนใจให้ผู้ชมสามารถนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้ นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในอดีต และประเพณีต่าง ๆ ที่มีตั้งแต่สมัยโบราณได้อย่างงดงาม สอดคล้องกับ Allen B. Ury (2014) ที่กล่าวว่า บทละครโทรทัศน์และบทภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมได้หลายด้าน ด้านอาหาร ด้านการแต่งกาย และเครื่องประดับ ด้านขนบธรรมเนียมประเพณี ด้านความเชื่อ ด้านพิธีกรรม ด้านวิถีชีวิต ด้านค่านิยมและด้านภาษา ผู้เขียนบทควรศึกษามาอย่างดีในการถ่ายทอดวัฒนธรรมต่าง ๆ เหล่านี้ให้ถูกต้อง และ Christina Hamlett (2018) ที่กล่าวว่า ละครหรือภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์จะต้องนำเสนอเรื่องราวของคนหรือเหตุการณ์จริงในอดีตที่น่าสนใจ ซึ่งสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังษี เป็นบุคคลที่ประชาชนรู้จักอย่างเป็นวงกว้าง ซึ่งการเล่าเรื่อง (Plot) ของภาพยนตร์เรื่อง ขรัวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ จะมีลำดับการพัฒนาเรื่อง (Story Development) แบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอน คือ การเริ่มเรื่อง (Exposition), การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action), ภาวะวิกฤต (Climax), การผ่านพ้นภาวะวิกฤต (Falling Action) และการยุติเรื่องราว (Ending) มีแก่นความคิดในเรื่องความรักที่บริสุทธิ์ของครอบครัว, สังคม ความรักของหนุ่มสาว, อนิจจัง ความไม่เที่ยงแท้, ความเชื่อ ความศรัทธาในพระพุทธศาสนา และความเป็นครู โดยตัวละครหลักของเรื่องที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง ได้แก่ โต/ขรัวโต แม่ละมุด พัด ตัวละครรองซึ่งเป็นตัวละครที่จะส่งผลกระทบต่อตัวละครหลัก ได้แก่ สมเด็จพระเจ้าฟ้ากรมหลวงอิศรสุนทร/มหาบพิตร พ่อผล ข้อย มาลัย หลวงตาแก้ว และขรัวตาแสง อันเป็นส่วนที่ช่วยขับเคลื่อนการดำเนินเนื้อเรื่องต่อไป สอดคล้องกับแนวคิดของ วรทพร ศรีจันทร์ (2551) ที่กล่าวว่า หากไม่มีตัวละครปรากฏแล้วก็จะไม่มีโครงเรื่องและไม่มีเรื่องเล่า ผู้ชม

ส่วนใหญ่จะให้ความสนใจให้ตัวละครเป็นหลัก สนใจถึงประสบการณ์และการผจญภัยของตัวละครชายและหญิงที่ก่อให้เกิดโครงเรื่อง ผู้ชมจะรู้จักตัวละครได้จากการกระทำของตัวละครที่มีต่อสภาพแวดล้อมหรือจากการบรรยายหรือพรรณนาตัวละครโดยผู้แต่ง

นอกจากนี้ ความขัดแย้งที่ปรากฏในภาพยนตร์เรื่องนี้ พบความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับบุคคล โดยความขัดแย้งเหล่านี้ท้ายที่สุดจะยุติลงด้วยธรรมะ อันเป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำความดีงามของจิตใจ สอดคล้องกับที่รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม (2558) ได้ให้ความหมายว่า ความขัดแย้งเป็นอุปสรรคที่คอยขัดขวางและจำเอนที่ตัวละครจะต้องเอาชนะอุปสรรคนั้น ในด้านการมุมมองการเล่าเรื่อง มีการเล่าเรื่องทั้งหมดผ่านในมุมมองการเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective Narrator) ซึ่งเป็นรูปแบบที่นิยมใช้ในภาพยนตร์สารคดี ทำให้คนดูได้ติดตามเรื่องราวชีวิตของตัวละครหลักผ่านมุมมองของคนนอกที่สังเกตเหตุการณ์อย่างเป็นกลาง โดยเริ่มตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุณัย โดยฉากที่ปรากฏอยู่ในเรื่องจะมีฉากที่เป็นธรรมชาติ จะเป็นฉากตามป่าเขาลำเนาไพร สัตว์ป่า ซึ่งปรากฏในช่วงที่ขรวโตออกธุดงค์ และมีฉากแม่น้ำลำคลอง ในช่วงตอนต้นของเรื่องที่แสดงถึงวิถีชีวิตความอยู่ของคนในสมัยโบราณที่สัจจทางน้ำ นอกจากนี้ยังมีฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ฉากที่อยู่ในบ้านเรือน ศาลา วัด หรือในบางฉากที่อยู่บนเรือ และฉากที่เป็นการเดินทางชีวิตของตัวละครในภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะเป็นฉากตามบ้านเรือนและวัด เป็นการเล่าเรื่องการเดินทางชีวิตประจำวันของตัวละคร ซึ่งสะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของคนในยุคสมัยนั้น สอดคล้องกับ Allen B. Ury (2014) ที่กล่าวว่า ในการเขียนบทละครโทรทัศน์และภาพยนตร์อิงประวัติศาสตร์ ต้องจำลองชีวิตของคนในยุคสมัยนั้น ให้มันมีความจริงมากที่สุดเท่าที่จะทำได้เท่าที่หลักฐานมีอยู่ และแทรกความรู้ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมลงไปในบท เพื่อให้คนดูได้รับความรู้คู่ความบันเทิง

สรุปองค์ความรู้

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา เป็นการวิเคราะห์ตัวบท (Textual Analysis) ภายใต้กรอบแนวคิดทฤษฎี โครงสร้างการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ที่ปรากฏอยู่ในภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา “ขรวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์” และ “ขรวโต อมตะเถระกรุงรัตนโกสินทร์ สันชีพิทักษ์” สามารถสรุปได้ดังนี้

7.1 โครงเรื่อง (Plot) มี 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การเริ่มเรื่อง (Exposition) 2) การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) 3) ภาวะวิกฤต (Climax) 4) การผ่านพ้นภาวะวิกฤต (Falling Action) และ 5) การยุติเรื่องราว (Ending)

7.2 แก่นความคิด (Theme) พบว่าแก่นหลักของเรื่อง ได้แก่ 1) ความรักที่บริสุทธิ์ของครอบครัว 2) สัจธรรมความรักของหนุ่มสาว 3) อนิจจัง ความไม่เที่ยงแท้ 4) ความเชื่อ ความศรัทธาในพระพุทธศาสนา และ 5) ความเป็นครู

7.3 ตัวละคร (Character) ใช้ตัวละครเดียวกัน ซึ่งตัวละครหลักของเรื่อง จะมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง ตัวละครรองซึ่งเป็นตัวละครที่จะส่งผลกระทบต่อตัวละครหลัก

7.4 ความขัดแย้ง (Conflict) พบว่า มีประเด็นเรื่องความขัดแย้ง ที่เกิดขึ้นในกระบวนการเล่าเรื่อง คือ ความขัดแย้งระหว่างบุคคลกับบุคคล ซึ่งความขัดแย้งเหล่านี้ท้ายที่สุดจะยุติลงด้วยธรรมะ อันเป็นสิ่งที่ช่วยชี้นำสู่ความดีงามของจิตใจ

7.5 มุมมอง หรือ จุดยืนในการเล่าเรื่อง (Point of view) มีการเล่าเรื่องทั้งหมดผ่านในมุมมองการเล่าเรื่องจากมุมมองที่เป็นกลาง (The Objective Narrator) ซึ่งเป็นรูปแบบที่นิยมใช้ในภาพยนตร์สารคดี ทำให้คนดูได้ติดตามเรื่องราวชีวิตของตัวละครหลักผ่านมุมมองของคนนอกที่สังเกตเหตุการณ์อย่างเป็นกลาง

7.6 ฉาก (Setting) มีรายละเอียดของฉาก ได้แก่ 1) ฉากที่เป็นธรรมชาติ 2) ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ และ 3) ฉากที่เป็นการเดินทางชีวิตของตัวละคร

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1. ผลงานการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา ซึ่งในงานวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาชีวประวัติบุคคลสำคัญในศาสนาอื่น ๆ หรือในด้านอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากพุทธศาสนา โดยอาจศึกษาจากภาพยนตร์หรือบทละครจากต่างประเทศ เพื่อศึกษาความหลากหลายทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากของไทย เป็นต้น

2. ผลงานการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงคุณค่าที่สะท้อนจากภาพยนตร์ที่นำเสนอเรื่องราวของบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา ซึ่งในงานวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาภาพยนตร์หรือบทละครแนวพระพุทธศาสนาในแง่มุมอื่น นอกเหนือจากจากตัวบุคคล เช่น ภาพยนตร์เรื่องนั้สเตตินเดีย ส่งเกรียนไปเรียนพุทธ ที่ตีความในแง่มุมสนุกสนาน เข้าใจง่าย หรือในภาพยนตร์เรื่อง รูดงควัตร ซึ่งสะท้อนความเรียบง่ายของศาสนา เป็นต้น เพื่อเพิ่มมิติแห่งการศึกษาให้หลากหลายมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผลงานการวิจัยในครั้งนี้ นักวิชาการและนักศึกษาที่สนใจศึกษาค้นคว้าโครงสร้างการเล่าเรื่องภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา สามารถนำไปเป็นแนวทางการจัดทำวิจัย หรือประยุกต์ใช้ในสื่อการจัดการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาได้

2. ผลงานการวิจัยนี้ในครั้งนี้ ผู้สร้างภาพยนตร์สามารถนำไปศึกษาประยุกต์ปรับใช้กับงานสร้างสรรค์ภาพยนตร์แนวชีวประวัติบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา เพื่อให้ได้ภาพยนตร์อันทรงคุณค่าที่ถ่ายทอดชีวประวัติของบุคคลสำคัญทางพระพุทธศาสนา อีกทั้งยังสอดแทรกหลักธรรมคำสอน เรื่องราวประวัติศาสตร์ สะท้อนให้เห็นวิถีชีวิตของผู้คนในสมัยโบราณ และข้อคิดที่สามารถนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้ เหมาะสำหรับทุกเพศทุกวัย ซึ่งควรค่าแก่การรับชม

References

- Barth, F. (1967). On the study of social change. *American Anthropologist*, 69, 661–669.
- Chalongrat, T. (1996). Narrative structure analysis in American films with female protagonists (Master's thesis). Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand.
- Fisher, W. R. (1987). Human communication as narration: Toward a philosophy of reason, value, and action. Columbia, SC: University of South Carolina Press.
- Hamlett, C. (2018). Why "based on a true story" movies repeatedly unravel. The Writers Store. Retrieved from <https://www.writersstore.com>
- Kanchanakorn, K. (2016). Semiotic interpretation according to Buddhist concepts as appeared in the film Spring, Summer, Fall, Winter... and Spring. [Online]. Retrieved from <http://www.arts.su.ac.th>
- Khajitkwan, K. (2021). The art of storytelling in communication studies. *Journal of Communication Arts*, 14(3), September–December 2021.
- Lucaites, J. L., & Condit, C. M. (1985). Reconstructing narrative theory: A functional perspective. *Journal of Communication*, 35, 96–103.
- Majorcineplex. (2015). 11 reasons to watch Khrua To: The immortal monk of Rattanakosin. [Online]. Retrieved from <https://www.majorcineplex.com/news/11reason-kruato>
- McKee, R. (1997). *Story: Substance, structure, style, and the principles of screenwriting*. New York, NY: HarperCollins.
- Narisara, T. (2018). Reflection of Thai society in contemporary Thai films awarded the Suphannahong Award during 2007–2016. In *The 13th Graduate Research Conference of Academic Year 2018*.
- Nattapakorn, A. (2020). Narrative techniques and film language in the films directed by M.L. Phan Devanop Devakula. *Nithatsat Parithat Journal*, 24(3), September–December 2020.
- Nopporn, P. (2009). *Twisting texts, reversing thoughts: Volume 1 on literature*. Bangkok, Thailand: Aan and Wiphasa.
- Nujarin, J. (2020). Narrative structure and horror film language in the works directed by James Wan. *Nithatsat Parithat Journal*, 25(2), May–August 2021.
- Pracharak, W. (2021). Narrative and film language in Palme d'Or-winning films from 2010–2019. *Nithatsat Parithat Journal*, 25(3), September–December 2021.
- Rattawut, M. (2019). Narrative and film language analysis of Ping Lumpraploeng's films (Master's thesis). Rangsit University, Bangkok, Thailand.

- Ruksan, W. (2015). Writing entertainment screenplays. Bangkok, Thailand: Faculty of Communication Arts, Chulalongkorn University.
- Somsri, S. (1998). Biography documentary of Somsri Sukumnun (2nd ed.). Bangkok, Thailand: Sarakadee Press.
- Ury, A. B. (2014, January 8). Based on a tram story. Green Light My Movie. Retrieved from <https://www.greenlightmymovie.com>
- Waratporn, S. (2008). Narrative and adaptation in Death Note: From manga to animation, film, and novel. Bangkok, Thailand: Chulalongkorn University.

